

Deel 10

Per Land Rover naar Australië

Melbourne, bring it on...

In ons vorige verhaal schreven we over onze aankomst in Australië en de oversteek van de 'Nullaboor', vrij vertaald betekent dat 'geen bomen' (en dat klopt!). Later kwamen we een satellietfoto tegen van de vlakke en dat is toch wel erg indrukwekkend. Voor de beeldvorming hebben we deze opgenomen in dit artikel. De Nullaboor is het licht gekleurde, halve-cirkelvormige vlakke aan de kust. Het de werelds grootste lime-stone aan één stuk en strekt zich uit over een oppervlakte van 200.000 vierkante km. Het breedste deel bevindt zich tussen de provincies Western Australia en South Australia en is maar liefst 1.100 km lang (of 1.200 km via de weg), gemeten van west naar oost.

We vertelden ook dat we aan de vooravond stonden van de Great Ocean Road. Iets waar we erg naar uitkeken, maar vóór die tijd werden we getipt over een 4WD-track door de duinen tussen de plaatsen Robe en Beachport. Dit is een, min of meer, uitgestippelde route door de duinen voor recreatie en na een bezoekje aan de plaatselijke VVV bleek dat deze grotendeels toegankelijk was. Gewapend met een gedetailleerde map van de plaatselijke ranger besloten we de duinen in te gaan. Onze Land Rover was iets te zwaar, maar hield zich goed. Wat een mooie ervaring, jammer dat zulke dingen in Nederland niet mogelijk zijn.

Na de strandrit zijn we de doorgaande weg opgekeerd en doorgereden naar

Mt. Gambier, bekend om haar blauw/groene kratermeren die dienen als watervoorraad voor de omliggende gemeenten. Een ondergronds grottenstelsel verbindt deze meren. Onderweg kwamen we zelfs de 'Engelbrecht Cave' tegen. Scheelt maar een lettertje of Don heeft zijn eigen grot. Eén van de kraters hebben we beklommen om vervolgens 360° langs de kratermond te lopen.

Onderweg naar Warrnambool hebben we onze eerste Koala gespot. Jenn zei uit een

grapje dat we vooral naar boven moesten kijken en ze had het nog niet gezegd of zagen de eerste zitten. De volgende dag was het dan eindelijk tijd voor de Great Ocean Road. Deze weg bevindt zich tussen Warrnambool en Torquay en is 243 km lang. Gebouwd in de jaren '20 en '30 door

3.000 terugkerende soldaten uit WO I als eerbetoon aan de gesneuvelde soldaten. Vandaag de dag nog even mooi en indrukwekkend en het bracht ons langs 'London Bridge', '12 Apostels', 'The Grotto' en 'The Blowhole'. Bij de 12 Apostelen waren we na zonsondergang getuige van de honderden pinguïns die het strand opkwamen. Helaas net te ver weg om op camera vast te leggen.

Na wat leuke en minder leuke kampeerplekken en het zien van een heleboel koala's, zijn we doorgereden naar de familie van Don, die een uur boven Melbourne wonen. Zij hebben het avontuur vanaf het begin gevolgd en begonnen zich al een beetje af te vragen wanneer we dan eindelijk eens zouden langskomen. In eerste instantie was het ons plan om 1 tot 1,5 jaar weg te blijven, maar zoals het er nu naar uit ziet, gaat dat eerder 2 tot 2,5 jaar worden. Luxeprobleem, we geven het toe. Het was erg leuk om bij te kletsen en het is echt geweldig om familie te hebben helemaal aan de andere kant van de wereld. Bijkomend voordeel zijn de kroketten die hier op speciale gelegenheden in de pan gaan!

De dag erop zijn we op zoek gegaan naar witte kleding voor het Oud en Nieuw feest, Sensation White in het Etihad Stadion in Melbourne. Dit feest wordt georganiseerd door de oude werkgever van Jennifer en dus stonden we dit jaar op de gastenlijst. Het was erg leuk om een aantal oud-collega's te ontmoeten en -omdat hetzelfde feest twee jaar eerder in Amsterdam plaatsvond- je weer een beetje in de Amsterdam Arena te wanen.

De dagen in het nieuwe jaar stonden in het teken van het verkennen van de stad en zoeken naar woonruimte en werk. In de tussentijd zijn we een dagje naar de Australian Open geweest. Een evenement dat normaal gesproken zo ver weg is, ligt nu om de hoek. Geschikte woonruimte hebben we inmiddels gevonden, erg dichtbij de stad. Het vinden van een leuke baan laat nog even op zich wachten. Maar omdat we voor langere tijd aan de slag willen, nemen we niet het eerste het beste baantje aan.

In het volgende verslag dus hoogstwaarschijnlijk onze avonturen in de stad. We zijn al wat 4WD-liefhebbers tegen gekomen, dus wellicht kunnen we er in de weekenden erop uit met de Landrover en gelijkgestemden.

Op onze website www.travelsick.nl zijn meer belevenissen terug te lezen en uiteraard zijn er foto's te bezichtigen. ■

tekst en beeld ■ Jennifer Joedo en Don Engelbracht